Ιωάννης Τσιουράκης

Ήχος Πλάγιος. Μόνος...

γραφή δεύτερη

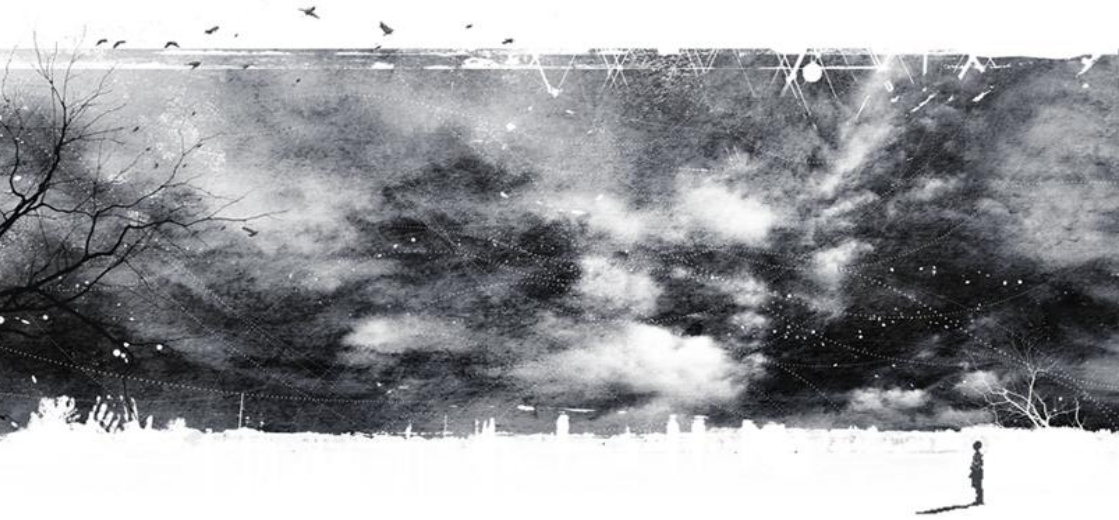

Θεσσαλονίκη 2010

Ήχος Πλάγιος. Μόνος...
γραφή δεύτερη

Ήχος Πλάγιος. Μόνος... γραφή δεύτερη

Επιμέλεια: **Ιωάννης Τσιουράκης**
Copyright: **Ιωάννης Τσιουράκης, Θεσσαλονίκη 2010**

ηλεκτρονική διεύθυνση: **http://hxosplagiosmonos.blogspot.com**
e-mail: **ioannis_t@yahoo.gr**

ISBN: 978 – 960 – 92865 – 1 – 0

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της Ελληνικής Νομοθεσίας ((Ν.2121/1993, άρθρο 51, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις Βέρνης – Παρισιού, που κυρώθηκε με τον Ν. 100/1975 περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Ιωάννης Τσιουράκης

Ήχος Πλάγιος. Μόνος...

γραφή δεύτερη

Θεσσαλονίκη 2010

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Βιβλία:

Ήχος Πλάγιος. Μόνος..., ποίηση, εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος, 2008

Στον χτύπο επάνω της καρδιάς, ποίηση, ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

Τα γράμματα της Υβόννης, νουβέλα, εκδόσεις Δρόμων, 2010

e-book:

Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια, , ποίηση, ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

Ήχος Πλάγιος. Μόνος... γραφή δεύτερη, ποίηση ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

Υποσχέσεις του Φθινοπώρου, ποίηση, ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

Μοτοσακό

Είχες το μοτοσακό
στηριγμένο στον τοίχο της αυλής
πάει τώρα η αυλή
πάει ο τοίχος
μόνο οι ροδιές απέμειναν
ίχνη στο τσιμέντο επάνω
να με συνθλίβουν
κάθε που στέκουμαι στην πόρτα
και τ' αντικρίζω.

Τα φεγγάρια πάνου απ' την Κερύνεια

στον ποιητή Ανδρέα Καρακόκκινο

Στενάζουν τα φεγγάρια πάνου απ' την Κερύνεια
γλύφουν με δάκρυα μαρμαρωμένα δρόμους
π' ανασκαλίζουνε τα περασμένα ίχνη μας.

Ώρες αυγινές
κατηφορίζουν απ' τη Γλυκιώτισσα οι μνήμες
παιδιά μικρά
μ' ένα πιθκιάβλι στα χέρια κάποτε
μ' ένα κουπί κι ένα πανί φουσκωμένο για το «Νησί».

Γυρεύω τις νύχτες τα βήματα μας.
Στο χέρι το σκοινί της καμπάνας να νιώσω
που μονάζει στη σιωπή της.

Άδειο σπίτι

Είναι το σπίτι άδειο
τα κεριά
αφήνουν την αίσθηση
πως κάποιος μόλις τα έχει σβήσει

μα σε τούτο το σπίτι δεν «έζησε» ποτέ κανείς
στάθηκε ρημαγμένο από τους θυμούς
και τις εγκαταλείψεις

ένα πουλί μονάχα
με ξερόχορτα ταίριαξε τη φωλιά του
στο γερμένο καφάσι της πόρτας
μπαίνει βγαίνει στο αιώνιο χάλασμα
μετράει νύχτες και αποστάσεις
στους έρωτες μιλάει
στις σιωπές τους
αφήνει ένα σημάδι μικρό
φτιαγμένο με την ευαίσθητη του φτερούγα
πάνω στο δάκρυ του κεριού που έχει λιώσει

τότε
με μια κίνηση απλή, δίχως σκέψη
ξύνει το χέρι το κερί
πετάει στην άκρη το δάκρυ
χάνοντας έτσι
κάθε τι που υπήρξε κάποτε εκεί...

Φύλλα ημερολογίου

στη Sylvia P.

Έχω χτυπήσει, φωνάζω την μητέρα.
Μικρό παιδί είμαι ακόμα, στα οκτώ
και φοβάμαι το αίμα.
Δεν πονάω.
Ποτέ δεν πόνεσα στο σώμα.
Στην ψυχή πονάω.
Με πονούν τα λόγια, οι πράξεις, οι ατυχίες.
Οι αποτυχίες μου.

Δεν έχω μεγαλώσει ακόμα.
Παίρνω από το χέρι την ξαδέρφη
δύο χρόνια μεγαλύτερη.
Κατεβαίνουμε στο βενζινάδικο
έχει ψυγείο με παγωτά και είναι καλοκαίρι.

Με ζεσταίνει ακόμα εκείνο το πιάσιμο των χεριών
με δροσίζει το παγωτό.

Μιλάμε στο τηλέφωνο.
Πονάει, πονάμε και οι δύο.
Χανόμαστε στις λύπες μας.

«Σ' αγαπώ» της λέω πριν κλείσει η γραμμή
και δακρύζω.

Ρημαγμένες νύχτες

Οι νύχτες ρημαγμένες υποδέχονται
ένα καμιόνι στρατιωτικό.
Πέρα δώθε μεταφέρει
υπόχρεους θητείας στρατιώτες
περά δώθε ο σαλπιγκτής
εγερτήριο – σιωπητήριο
μια ζωή προσοχή την ώρα του καθήκοντος
μετάνοια κάθε Κυριακή.

Το ίδιο ρημαγμένες οι νύχτες
με μιαν εστία
που δεν φωτίζει τη σιωπή.
Ένα τεφτέρι τα βερεσέδια
όνειρα και φυλακές
αραδιασμένα σε λεκιασμένες σελίδες
λάσπης λεκέδες και ιδρώτα
μεταμεσονύκτιες βρισιές αγγαρείας.

Πέντε μέρες άδεια
δύο οδοιπορικά
η ταυτότητα μεταλλική στο στήθος
ανασαίνει μαζί του βαθιά
καθώς γίνεται μίσθιο το άγγιγμα
καθώς η ανάγκη οδηγεί τα βήματα
στην πίσω πύλη του στρατοπέδου
παράνομο φιλί να ξεδιψάσει τα χείλη.

Στρατιώτης

Στο πεδίο ασκήσεων όλα ταγμένα ορθά.
Τα όπλα, οι χειροβομβίδες, οι σφαίρες.
Στρατιώτες παραταγμένοι αφ' ενός ζυγού.

Αφ' ενός ονείρου.

Πολυβολούν εκ του γονυπετώς
εκ του ορθίως.
Όνειρα, υποσχέσεις.

Αγάπες.

Δύο ηλιόσποροι στην τσέπη από την βραδινή σκοπιά
βαθύτερα η ερημιά.
Πόδι δεκαεννιάχρονου παιδιού
που γέρασε σε μια νύχτα.
Κουτσαίνει με τον καιρό.
Σκοντάφτει στο «μάλιστα» και το «διατάξτε».

Σκοντάφτει.

Αγάπες.

Σα νυχτωμένες όσες δεν τόλμησαν ν' ακολουθήσουν.
Στοιχειώνουν βήματα.

Απέμειναν χαρακιές στο κοντάκιο του όπλου.
Από χέρι σε χέρι τα όπλα.
Από χέρι σε χέρι οι αγάπες.
Ένα μετάλλιο, έπειτα άλλο ένα.
Όλη η σιωπή
μαζεμένη σ' ένα φύλλο τιμητικής αδείας απουσίας
σ' ένα δεκαήμερο φύλλο πορείας.

Παραμεθόριος.
Ανάχωμα
κι ο Μουεζίνης να προσεύχεται στον Αλλάχ.

Ανακωχή.

Κ' οι αγάπες
ένα ταξίδι που ξεχάσθηκε
σ' ένα δωμάτιο κλειδωμένο
σε μιαν υπόσχεση επιστροφής.

Άλλαξαν τα χρόνια μας

στην Βαλάνη Μ.

Άλλαξαν τα χρόνια μας.
Ένα μικρό κουβάρι κρατώ στα χέρια να πλέξω μάλλινα ρούχα για τα παιδιά. Ξυπνώ, και με φωνάζουν μάνα. Δεν ένιωσα ομορφότερα ποτέ. Πέρασα από 'να κατάστημα προχθές, αγόρασα δύο μικρά ζευγάρια παπούτσια. Αχ! Να τα 'βλεπες, η μισή μου παλάμη ήταν.
Τ' ακούμπησα στο προσκέφαλό τους. Πήραν μια χαρά σαν τα είδαν. Τέτοιες χαρές με κάνουν ευτυχισμένη. Ξυπνάω τα πρωινά κι έχω την έγνοια τους. Στο δωμάτιο τρέχω, είναι πράγματι αληθινά όλα τούτα που νιώθω.
Οι μικροί μου άγγελοι κοιμούνται ακόμα, πάει καιρός που έπαψαν να ξυπνούν στο μεσονύχτι αναζητώντας την άκρη του στήθους μου να ξεδιψάσουν την ανάγκη τους.
Χαμογελούν.
Κλέβω λίγη από τούτη την ομορφιά.
Η ψυχή τους, ψυχή μου, μοιάζει πραγματικά με των αγγέλων. Παίρνουν το χρώμα των αστεριών τα μάτια τους.
Καμιά φορά, όταν κάνει η απελπισία να μ' αγκαλιάσει,
θυμούμαι τα μάτια αυτά.
Κρατιέμαι δυνατά από ένα τους δάκρυ και συνεχίζω.

Μείναμε τόσοι λίγοι πια

Μείναμε τόσοι λίγοι πια.

Τα σχολεία μας ρήμαξαν με τον πόλεμο.
Τα σπίτια το ίδιο.
Εμείς μονάχα, ρημάξαμε στην ειρήνη...

Κοινοκτημοσύνες

Στις κοινοκτημοσύνες
κανείς δεν μοιράζεται την μοναξιά...

Το παζάρι

Με πίστη πόση αγοράζω τη ζωή από τις λαϊκές
από πάγκους άδειους, σκουριασμένους.

Τι κι αν ταξίδεψα στου κόσμου την άκρη
πάντοτε ίδιο θα είναι το παζάρι.

Ήχος Πλάγιος. Μόνος...

Σιγάνεψαν τα κύματα
βρήκαμε στην εξώπορτα τον βυθό της θάλασσας.

Κογχύλια, άμμο, συντρίμμια
σεντούκια σφαλισμένα πλοίων πειρατικών.
Κι άλλοτε
από ένα παλιό ταξίδι ξεπροβάλει μια μνήμη
ενθύμιο
που καιρό ξεχάσθηκε στα πλαϊνά μιας βαλίτσας
φέρνοντας ένα δάκρυ στα μάτια
μια υποψία απόδρασης

κι ένας ήχος απαλός, όχι τρυφερός, νοσταλγικός
ήχος πλάγιος
ποτίζει την αίσθηση στην ψυχή
πως πάντοτε, μένεις μόνος...

Πινακίδες Νέον

Στις φωτεινές επιγραφές
το αίμα μου κυλάει για νέον καθώς ανάβουν.
Καίγομαι,
μη με κοιτάζεις που ακόμα σου χαμογελώ
μέσα μου φλέγονται οι πόλεις του κόσμου.
Πολεμούν οι στρατοί τους
χιλιάδες παιδιά σφαγμένα
λάβαρα νίκης νικητών νικημένων
με τη λάβα του θανάτου στα χέρια.

Την επόμενη φορά που ψηλά θα κοιτάξεις
μην πεις καλημέρα
πρέπει να πάψουμε πια μεταξύ μας τα ψέματα

Φάροι σιωπές

Υπάρχουν φωτεινές σαν φάροι σιωπές,
ξανοίγονται στα πελάγη, στις θάλασσες
έρχονται τα βράδια με τις σκιές
πλησιάζουν, σε κοιτάζουν στα μάτια.
Το βλέμμα τους αντηχεί
καλπασμός αλόγου σε παλιό καλντερίμι.
Λυσσομανά σα θάνατος σε πεδίο μάχης.

Κι εσύ
απέναντι
δίχως δικαίωμα πια επιλογής
παραπλανημένος απ' το σκοτάδι που πίστεψες φώς
αφήνεις ανοιχτές τις πόρτες
ανοιχτά τα παράθυρα
να βγει ένα δάκρυ.

Κ' οι σιωπές θρονιασμένες
στο απίθανο μηδέν της ζωής σου.
Στήνουν χορό.
Κι ο θάνατος προχωρά στον δρόμο που ανοίγεις.

Κι ένα δέντρο ψηλό
σκύβει
αγγίζει την γη φορές επαναλαμβανόμενες
καθώς προσεύχεται για το μεγάλο ταξίδι.

Καλοκαιρινή Μυθοπλασία

I

Πέλαγο

Σκούπισε το μέτωπο απ' τις πευκοβελόνες
λιγοστεύουν το φως
από φθινόπωρο γεμίζει η ψυχή που αγγίζουν.
Τ' άγρια μάτια πρέπει να κοιτάζουν το πέλαγο
να ταξιδεύουν πρέπει.

Και το δες φορεμένο το πέλαγο
στης γοργόνας το ένδυμα
στης αχτίδας του φεγγαριού το σεργιάνι
στης νεότητας τ' απομεσήμερα.
Και το ταξίδεψες
με χίλιες ευχές κι ελπίδες χίλιες
και το συγκράτησες στ' ακροδάχτυλα
όπως τον άνεμο
και το ψιθύρισες
όπως ψιθυρίζουν το σ' αγαπώ
χείλη ερωτευμένα
στην άκρη του ονείρου τ' οδήγησες
και το ξαπόστασες
όπως τα αισθήματα.

Σκούπισε το μέτωπο
θαρρείς πως θα ματώσουν τα βλέφαρα
κι όλα τριγύρω κόκκινα θα γίνουν
κι άφησε πλάι στο πρωινό φλιτζάνι του καφέ
το άγγιγμα σου να προσμένει εν' άλλο άγγιγμα
και σαν φανεί στην άκρη του δρόμου
και πλησιάσει τριγύρω
αφήνοντας εν' άρωμα γιασεμιού

σα χρώμα ησυχίας στην απογευματινή γαλήνη
της ψυχής
αγκάλιασε το.

Και τα χρωμάτισα τα βράδια
από το φως των βημάτων σου στην βρεγμένη άμμο
με του κορμιού σου τον ιδρώτα.

Να ‘ταν τάχα τα μάτια σου το πέλαγο
ή
να ‘κλεψαν λίγη από την αίγλη
των παραμυθιών;

II

Έρημος

Τούτη η έρημος στοιχειώνει τις αποστάσεις

Φυλάκισε τα βήματά σου
σ' αραχνιασμένους καθρέφτες
των χεριών την κίνηση
σε μια πλαστικότητα θεατρική
δεν μπορείς να πετάξεις στον ήλιο.

- ο Ίκαρος παραμονεύει το επόμενο θύμα του
ψάχνει σύντροφο για το μεγάλο ταξίδι -

κι εγώ, σε νιώθω
π' ανοίγεις κλείνεις τα φτερά των αγγέλων
κι αιωρείσαι.

Νύμφη παράξενη του καλοκαιριού
σ' άδειους καιρούς πασχίζεις να πετάξεις
κι ο χρόνος δεν σου αρκεί.

Αφέθηκε η αιωνιότητα στους ανθρώπους
και χάθηκε.

III

Μοναξιά

Τούτη η σιωπή
κάνει το σύρσιμο της άμμου να μοιάζει τραγικό
μορφές φαντασματόδεις μας κυκλώνουν
δεν μας αγγίζουν
ανάμεσα περνούν απ' τις σχισμές των ψυχών
κι απ' των ονείρων τις πτυχές
αφήνοντας την αίσθηση του ακατανόητου
και του ατελείωτου στα χείλη ν' ανασαίνει.

Τάχα να ζήσαμε στιγμές ευτυχισμένες
ή μι' αυταπάτη;
Τάχα τις πόρτες πίσω έχουμε κλείσει
ή από κάπου τα περασμένα θα εισβάλουν
να μας πνίξουν;

Νύμφη
πως χώρεσες τόση λύπη
σ' ένα τέτοιο σώμα;

Κι αναζητάς του χρόνου το ελάχιστο
να δραπετεύεις
που δε σου δίδεται
μήτε που κατάφερες να το κερδίσεις
κι αναμετράσαι στις επάλξεις με τη μοναξιά
ελπίζοντας πως θα νικήσεις.

Δε νίκησε κανείς τη μοναξιά
δε την ξεστράτισε.
Πίσω από τις όμορφες στιγμές μας καραδοκεί
κι απλώνεται στο βλέμμα
όπως το δάκρυ.

Κι όταν δακρύζεις
μην πιστέψεις ποτέ πως φεύγει
ή λιγοστεύει
στις φλέβες κυλάει με το αίμα.

Μας συντηρεί η μοναξιά.

IV

Δρόμοι

Μένουν κλειστά τα φώτα τη νύχτα στους δρόμους

Έμαθες τις λεπτομέρειες τους στο σκοτάδι
σε φοβίζουν τη μέρα
σε καθηλώνουν.
Κι όλα τριγύρω ένας χορός
που έσυρες τα βήματα του στις παλιές φωτογραφίες
τώρα τα ‘χεις ξεχάσει
βαδίζεις αργά
και δακρύζεις.

Οι δρόμοι που προσπέρασες σ’ επιστρέφουν
σ’ εκείνα που κάποτε είπες πως δεν
και τώρα τα επιθυμείς.

Το ποδήλατο

... κι όταν αφεθείς, κοίτα καλά, εκεί στο βάθος υπάρχει ένα κήπος που προσμένει τα βήματά σου, μόνο τότε θα διακρίνεις τον δρόμο.
«Μητέρα», θα λες, «είχες δίκιο για τους ανθρώπους, έχουν ντυθεί το μαύρο στην ψυχή και τα όνειρά τους δε μοιάζουν με τα δικά μου. Μπορώ ακόμα κι ονειρεύομαι με την ψυχή, κι όταν κάνω να τους μιλήσω παράξενα με κοιτάζουν.
Γιατί μητέρα με κοιτάζουν παράξενα;
Γιατί τις λέξεις μου δεν καταλαβαίνουν καθώς μιλάω;
Είχες δίκιο όταν έλεγες πως θα κρυώνω τους χειμώνες που δε θα 'χω ένα χέρι να με σκεπάσει, ένα ξένο δάκρυ να σκεπασθώ.
Κρυώνω μητέρα.
Κοίταξε με πατέρα, τούτη τη φεγγαραχτίδα αδράχνω και βάφω την ψυχή μου.
Με την φεγγαραχτίδα με νανούριζες, θυμάσαι, και καθώς κοιμόμουν την έπλεκες και κάθε φορά άφηνες στο προσκέφαλο μου ένα μικρό παραμύθι, γλυκό και όμορφο. Για τούτο έμαθα να χαμογελώ. Έτσι και στα δύσκολα, ακόμα χαμογελώ.
Πατέρα, θυμάσαι, μου μάθαινες να ισορροπώ με το ποδήλατο. Τώρα μια στη λύπη ισορροπώ μια στη χαρά. Τι μου έμαθες μονάχα να γνώριζες, τι μου έμαθες!
Πήρα στα χέρια τη ζωή μου, την χώρεσα σε μια μικρή από άρωμα φιάλη. Κι έκλαψα, κι έκλαψα, κι έκλαψα...
Μα τώρα όπως σ' εκείνο το ποδήλατο, το κόκκινο, μετά από καιρό προσπάθειας ισορροπώ.
Και είσαι εσύ ο υπεύθυνος, ο σωτήρας μου.» ...

Πρώτες Δημοσιεύσεις

Τα ποιήματα: **Καλοκαιρινή Μυθοπλασία IV (Δρόμοι)** και **Καλοκαιρινή Μυθοπλασία II (Έρημος)** δημοσιεύθηκαν στο λογοτεχνικό περιοδικό **Απόπλους Τεύχος 39 – 40, Σάμος, Μάιος 2007**.

Ο Ιωάννης Τσιουράκης γεννήθηκε τον Οκτώβριο του 1976 στο Koersel, μια μικρή πόλη στην παρχία της Λιμβουργίας, στη Φλάνδρα του Βελγίου.
Ήταν ακόμα σε πολύ μικρή ηλικία όταν η οικογένεια του επέστρεψε στην Ελλάδα.
Μεγάλωσε στη πόλη της Θεσσαλονίκης όπου και έζησε μέχρι το 2000 για να επιστρέψει και πάλι το 2006.
Στα χρόνια της απουσίας του έζησε στην Κομοτηνή και τη Σάμο, από τις οποίες έφυγε πλημμυρισμένος εικόνες, αρώματα κι ανθρώπους.
Από το 1999 ποιήματα του δημοσιεύονται στα έντυπα λογοτεχνικά περιοδικά «Εξώπολις», «Απόπλους», «Ρωγμές» και «Πάροδος», στο ηλεκτρονικό περιοδικό «Στάχτες» όπως και στην ιστοσελίδα «Ανεμολόγιο».

Έχει γράψει τραγούδια για το παιδικό Θέατρο.

Έχουν δημοσιευθεί τα βιβλία του: **«Ήχος Πλάγιος. Μόνος…»** ποίηση 2008, **«Στον χτύπο επάνω της καρδιάς»** ποίηση 2010, **«Τα γράμματα της Υβόννης»** νουβέλα 2010.

Και τα e-book: **«Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια»** ποίηση 2010, **«Ήχος Πλάγιος. Μόνος… γραφή δεύτερη»** ποίηση 2010, **«Υποσχέσεις του Φθινοπώρου»** ποίηση 2010.

Από τον Απρίλιο του 2007, διατηρεί στο διαδίκτυο το ιστολόγιο «Ήχος Πλάγιος. Μόνος…».
http://www.hxosplagiosmonos.blogspot.com

ISBN: 978 – 960 – 92865 – 1 – 0